

РОДОПА, МАРОПА, ЕВРОПА И ЕТИОПА

Тези четири имена на планини, са изцяло или частично от езика *БХАДЖА*. Три от тях са в Тракия.

- Първата е Родопа – родитна планина. Род – родитност, плодородие, изобилие на блага. Опа, е планина.
- Втората планина е Маропа – мъртва планина – Сакар. Мар – мъртво, смърт. Опа – планина.
- Третата е Европа – източна планина – Странджа. Евр – изток. Опа – планина.

Опа съществува и днес в съвременния български език. Когато някое малко дете падне, баба му обикновено казва „*Опай, баби, опай.*”, което значи „*Стани бабиното, изправи се*”. С *опа* е свързана и поговорката „*Първо прескочи, пък тогава кажи хоп.*”

Опа, е обем, триизмерност, отвесна посока.

Потвърждение, че Странджа е Европа ни дава и част от древен мит от Елада. „*Царят на богатия финикийски град Сидон – Агенор, имал трима синове и дъщеря, хубава като безсмъртна богиня. Тази млада хубавица се наричала Европа. Веднъж Агеноровата дъщеря сънувала сън. Тя видяла как Азия и материкът, който е отделен от Азия с море, превърнати в жени се борели за нея. Всяка от тях искала да притежава Европа. Победена била Азия, която макар и да била възпитала и отгледала Европа, трябвало да я отстъпи на другата.*”

Това се вижда и от древните наименования на местностите в Балканския полуостров, в карти за онова време.

Но има и още една планина, чието име е образувано по същият начин. Тя е Етиопа. Според историческите сведения, това е средноазиатската планина Хиндокуш. Виж: <http://protobulgarians.com/Statii%20za%20prabaalgarite/Ethiopi%20i%20gimnosofisti-novo.htm>

Името и е образувано от *опа* – планина и Ети – Снежния човек, за когото се носят легенди от векове, а самата легенда е достигнала до всички краища на света. В случая не е важно дали наистина е съществувал Снежен човек, мечка, маймуна или каквото и да е. Важно е, че е съществувала легендата, а тя е красива и желана и затова е безсмъртна. Била е достатъчно основание планината да се нарече Етиопа, хората които живеят там – етиопи (както балканджии), а държавата на някой от народите живеещи там – Етиопия.

Ето едно сведение от средновековен български анонимен автор, от XI век. „*И тогава, след него се намери друг цар в българската земя – детище, носено в кошница три години, на което се даде име Испор цар, който прие българското царство. И този цар създаде велики градове: на Дунава – Дръстър град; създаде и велик презид от Дунав до морето; той създаде и Плюска град. И този цар погуби множество измаилтяни. И този цар насели цялата Карвунска земя. И оубо (впрочем) бяха преди това етиопи.*”

За присъствието ни в Централна Азия има и други сведения. В книгата „Веда Словена“, са записани устни предания и песни от помашкото население в съвременна Източна Македония (географска). В тях се съдържат сведения за времето когато сме живели в Етиопа, за съжителство на бели и черни етиопи в азиатска Етиопия. За събития станали в съседни тогава с нас царства. Ето няколко цитата:

*„Още рече Камяна не отрече,
хабер си кралю дойде,
чи е навървил Читайска краля
през тоя земя Харапска,
през това моря гуляму;
лю утде си дзамине,
сита земя пулленява.
Робинки си църни ръки кършет,
църни ръки кършет солзи ронет,
чи си тяхна земя устает,
ут майка си са дялба раздилат.”*

-----
*„Бог да бие царна Харапине,
царна Харапине Харапската крале.”*

-----
*„Разеди са Харапската крале,
разеди са налюти са,
та си прати царна Харапине
да ми сече малки деца.”*

Виж: <http://ziezi.net/veda1/>

Тези песни са записани през втората половина на деветнадесети век, когато още не е известен древният град Харапа, който беше открит от археолозите в началото на двадесети век в северния индийски щат Пенджаб, днес част от Пакистан. Харапа, Мохенджо Даро и други селища от долината на река Инд разкриха на учените от двадесети век неизвестна до тогава високоразвита древна цивилизация, която нарекоха културата Харапа. Залезът и настъпил с нахлуването на арийските племена в долината на Инд.

А сега да надзърнем в книгата на Петър Добрев *“Българските огнища на цивилизация на картата на Евразия”*. Там г-н Добрев ни запознава със старинен текст от 354та година, известен като *“Анонимен Хронограф”*. В него са описани вече известни, значими и уважавани народи и държави, живели и съществували някога в Азия. Последни в списъка са поставени и българите. Г-н Добрев посочва точно местата, където са живели споменатите народи и къде са били техните държави. Ето коментарът му за българите. *“И най-после стрелката на маршрута отскача рязко на изток, споменавайки добре известните гимнасофисти или нагомъдреци – средновековно название на съседните с Персия северни индийци и по-специално на индийските брахмани. До тези именно гимнасофисти във втория списък на Хронографа е поставено като завършек на текста и името на древните българи.”*

Оставям на читателя сам да провери в историческите карти колко е разстоянието между Харапа и посоченото от г-н Добрев място, според Хронографа.

Споменът за народа Харапа, е жив и днес в народното ни творчество. В съзнанието на българите, арапин означава черен човек. Така се пее в народната песен „*Чер арапин бял кон язди.*” Днес обикновено се приема, че между арапин и арабин няма разлика, че става въпрос за един и същ народ. Така е, но не съвсем.

В неизвестно за мен историческо време, народът Харапа от долината на река Инд или част от него или два народа се преселват в южната част на Арабския полуостров и остават там с името си харапи – араби. От тях е и името на целия полуостров. Една част от този народ или вторият народ е прекосил Червено море и се е заселил в Африка. Този народ е запазил другото си название – етиопи и е създал царство със същото име – Етиопа. Тази африканска Етиопия полага началото на Египетската цивилизация в Горен Египет. В най-ранните фрески от древен Египет хората са рисувани с тъмна кожа. Същите тези етиопи са преносители на Юдаизма от Азиатска Етиопия, достигнал по-късно до Палестина.

Ако някой реши, че не е сериозно да се извежда името на планина, народ и страна, позовавайки се на името на легендарния снежен човек, може и да се окаже прав. Няма да правя езикови препратки и обяснения, но щя отбележа, че ние сега наричаме и пишем Ети, но всъщност трябва да е Йети. В подкрепа на това са имената на трите държави, от местата, където са се заселили древните преселници от Централна Азия – Йемен, Йетиопия и новосъздадената Йеритрея.

И ние някога сме живели в планината Хиндокуш, на територията *БАЛКХАРА* – от Иран до Западна Хималая и от Тарим до Индийския океан. Преселваме се първо около Кавказ, а по-късно тук, с общностното си име *БАЛКХАРИ* – българи. Именуваха ни най-голямата планина в земите си *БАЛКХАН* – Балкан, а от там е и името на целия полуостров. Сега сме *балканджи*, а в древността сме били *етиопи*.

А за произхода и значението на думата опа – планина, ще разберем от представките О и ОБ, в българския език.

Откакто съществува човекът, най-висшите мисли, които са го занимавали са три: за вселената, за човека и за обществото. А от трите най-висша е тази, за вселената. Тя е основната цел на всички цивилизации, религии, митологии и учения. За древните българи също. Те са нарекли мисловния си модел за вселената – мирогледа си, *БАЛКХАРА* и са го вложили в свещения си език *БХАДЖА*. Той е строго фонетичен език от двадесет и два звука, в които са закодирани двадесет и две висши понятия от *БАЛКХАРА*. Имената на *БАЛКХАРА* и *БХАДЖА* също са от този език.

Формата на небесните тела е кълбо. Знаем, че около Земята, във височина има разположени няколко сфери. Атмосферата, с нейните Топосфера, Стратосфера, Мезосфера, Термосфера, Екзосфера с Йоносфера и Магнитосфера. Но най-отгоре има крайна сфера – граница на земното поле и след нея е астралът. Символ за тази крайна граница в *БХАДЖА*, е звукът *О*.

Сферата *О*, затваря в себе си обема на физическото поле на Земята. Символ за него в *БХАДЖА*, е звукът *А*.

Но физическото поле на Земята има няколко отлики, характеристики. Една от тях е неговата плътност. Полето на Земята, в отвесна посока от горе на долу има четири плътности, известни днес като четирите агрегатни състояния на материята. Те са: плазмено – етера, газово – атмосферата, течно – водният океан и твърдо – земната кора.

Символ за плътността на полето, за земното пространство в *БХАДЖА* е звукът *П*.

От тези три звука *О*, *А* и *П*, в *БХАДЖА* се образува думата *ОПА*, символ за крайната граница и обема на земното пространство, затворен в нея.

Древните, познавайки Вселенския Закон и правилата от него, ги прилагат и в човешкия живот и обществото, като единствено правилни. За целта пренасят непроменени някои думи от *БХАДЖА*, пригодни за това и в говоримия език, за ежедневните човешки дела. Но по-масово това става само с едносрични думи – корени, представки и наставки, които участват в многобройни комбинации помежду си и образуват различни производни думи в говоримия език. Такъв е случаят и с *ОП*, *ОПА*, които в ежедневието отново означават обем, триизмерност, вертикална посока, а в частност и планина.

От училище знаем, че и днес в българския език някои звучни съгласни преминават в беззвучни. Така в древността думата *ЗУР*, в Индия е станала Сур, а *ЗУРВА*, в България – Сурва.

Но това правило действа и в обратна посока. Някои беззвучни съгласни преминават в звучни. Такъв е случаят в съвременния български език с представката *ОП*. Тя се преозвучава в *ОБ*. Примери за това са думите: обем, обемам, обгръщам, обхващам, обграждам, обличам, обрасъл, обладавам, обръч, облак, объл, обувам, обвивам и др. Все думи със смисъл еднакъв или близък с този на първоизточника от древността, *ОПА* – граница, затваряща в себе си определена част от пространството.

Но има и думи образувани само с представката *О* – носеща смисъл за външна граница и въздействие: търкалям – отъркалвам, калям – окалвам, плюя – оплювам, дера – одирам, градя – ограждам и др.